

Julie
Caplin

Het kleine chateau
in Frankrijk

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *The French Chateau Dream*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Enya Todd / Illustration X

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1936 9

ISBN 978 94 027 7764 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hattie zette de motor van de auto uit en keek glimlachend naar het chateau dat al haar verwachtingen overtrof. Ze werd bijna verblind door het felle licht van de vroege middagzon dat werd weerkaatst door de muren van lichte steen en de witte daklijsten. Daardoor moest ze ondanks haar zonnebril haar ogen een beetje dichtknijpen. Serieus, ze had geen idee gehad wat ze van dit wijchateau kon verwachten, maar toch had ze zich eerder een ruïne voorgesteld dan dit prachtige Château St. Martin: schitterend, groots, sprookjesachtig en, gedurende de komende twee maanden, haar thuis.

Ze kon bijna niet geloven dat ze pas vanochtend het zwaarbewolkte Surrey had verlaten en nu, slechts zes uur later, op deze plek was waar de zon scheen en alles om haar heen bruiste van leven. Het voelde alsof ze wakker werd uit haar winterslaap, en het leek zo'n goed voorteken dat ze spontaan in de lach schoot. Ze had de afgelopen maanden echt niet genoeg gelachen, omdat ze het veel te druk had gehad met zich moeizaam door het leven worstelen.

Ze wilde snel uitstappen zodat ze alles om zich heen echt kon ervaren, dus opende ze het portier. Ze stapte de warmte in en snoof de heerlijke geur op. Haar zintuigen wisten vrijwel meteen dat ze niet meer in Engeland was.

De rij kersenvormen langs de oprijlaan was een zee van roze bloemen waarvan de roze bloemblaadjes als confetti naar beneden dwarrelden, alsof ze wilden zeggen: dit is de perfecte plek voor een bruiloft. Ze moest zichzelf bijna knijpen om te controleren of ze niet droomde. De afgelopen week was afschuwelijk geweest en eigenlijk was ze er nog

steeds niet helemaal van overtuigd dat ze er goed aan had gedaan om Chris en haar baan achter te laten. Maar toch, vanaf het moment dat de trein Folkestone verliet en ze onder het Kanaal door reden, had ze het gevoel gehad dat ze fysiek afscheid nam van haar oude leven.

Nu moest ze zich dus op het hier-en-nu richten, al zou ze de komende weken keihard moeten werken. Ze moest zichzelf echt bewijzen en falen was geen optie. Ze was misschien niet Gabby's eerste keus geweest als weddingplanner, maar haar nichtje had haar de opdracht wel gegeven. Dit zou een groot succes worden, al betekende dit haar dood. Dat móést gewoon! Jarenlang was ze niet meer geweest dan de assistente, maar ze had ondertussen wel de fijne kneepjes van de wedding planning-business geleerd. Tegenover haar oom had ze haar kennis misschien een beetje overdreven, maar ze had echt veel opgestoken door het aannemen van de telefoon, het regelen van de afspraken en het betalen van de rekeningen.

Ze ademde diep in en rook de frisse geur van de rozemarijn en oregano in de bloembedden naast haar. *Een frisse start, Hattie. Een frisse start.*

Ze stak haar neus in de lucht en keek opnieuw naar het chateau. Als het binnen even spectaculair was als buiten, stond Gabby een fantastische bruiloft te wachten. De omgeving was echt heel mooi, net als het prachtige platteland tijdens haar autorit van Reims naar St. Martin. De glooiende heuvels vol uniforme rijen prachtige groene druivenranken op de wijngaarden die de contouren van het glooiende landschap volgden. De eindeloze rijen op de heuvel in de verte werden alleen onderbroken door de knoestige stammen van het weelderige groen.

Het fascineerde Hattie mateloos. De druivenranken waren veel langer dan ze had gedacht. Maar wat wist zij nou van wijn, behalve dat het van druiven werd gemaakt en dat ze het lekker vond? Nu ze hier toch was, kon ze er misschien wat over leren, hoewel wijn haar altijd bijzonder had geïntimideerd. Haar oom Alexander, die vijftig procent bezat van een wijnhandel in Londen, was heel gul en nam het spul altijd mee naar het huis van haar ouders. En toen Hattie zag hoeveel

geld hij op haar bankrekening had gestort voor het organiseren van Gabby's bruiloft, had ze het slokje thee dat ze net had genomen bijna uitgespuugd. Het aantal nullen maakte haar een beetje onpasselijk, maar tegelijkertijd kreeg ze een heel triomfantelijk gevoel. Geld speelde kennelijk geen rol voor de bruiloft van zijn dochter!

Alexander had gezegd dat ze voor de dag van de ceremonie in het chateau de vrije hand had, hoewel hij een heel hotel had afgehuurd voor het bruidspaar en hun gasten. Hij had ook gezegd dat er een huishoudster in het chateau was, maar dat ze extra personeel mocht inhuren als ze dat nodig vond of iemand anders kon aanstellen. Hattie had nooit eerder personeel ingehuurd en hoewel de gedachte haar geen angst inboezemde – ze wist dat ze dat echt wel kon – wilde ze op dit moment niet de verantwoordelijkheid voor iemand anders dragen. Dat had ze al veel te lang gedaan.

Ze stond nog steeds vol bewondering naar het chateau te kijken toen de voordeur werd geopend en er een grote man in de deuropening verscheen.

'Klop je nog aan of blijf je hier de hele dag staan in de hoop dat de deur uit zichzelf opengaat?' Hij sprak foutloos Engels met een duidelijk Frans accent, en aan zijn geamuseerde blik te zien vond hij haar oprechte bewondering voor het indrukwekkende chateau amusant.

Hattie bloosde en hief een beetje hooghartig haar hoofd. Ze was niet van plan om zich door wie dan ook te laten imponeren. Zij was Hattie Carter-Jones en zij was hier om een klus te klaren.

Haar blos werd nog dieper en ze hapte bijna naar adem, want jemig, wat zat hier in vredesnaam in het water? Deze man had prachtige blauwe ogen met de dikste donkere wimpers die ze ooit had gezien en een bos achterovergekamd dik krullend haar. Hij droeg een donkerroze korte broek, waardoor ze zijn gespierde lange benen kon zien. Haar mond ging open, maar ze kon geen woord uitbrengen.

'Kan ik je helpen? Ben je verdwaald?' De man trok een wenkbrauw op.

Hattie was ervan overtuigd dat hij precies wist welk effect hij op haar had. Ze stond nota bene naar hem te staren en zou er dus wel heel dom uitzien. 'Hi.' Ondanks haar poging haar stem in bedwang te houden, kwam het woord er een octaaf hoger uit. 'Bonjour. Ik ben Hattie.'

'Hattie?' vroeg hij met een zelfvoldane lach. Hij sprak de H niet uit, waardoor haar naam bijzonder sexy klonk en er een rilling door haar heen ging. 'Wat leuk.'

Bedoelde hij haar naam of haar? Nu werd ze vuurrood. 'Nou ja, officieel heet ik Harriet, maar de meeste mensen noemen me Hattie en dat heb ik veel liever, want... ik weet het niet hoor, maar vind je ook niet dat Harriet een beetje klinkt als een ongetrouwde oude tante, of in elk geval als een heel ouderwetse naam? Ik vind dat wel.' Nu stond ze onzin uit te kramen en hij probeerde niet eens te verbergen dat hij dat heel grappig vond. Ze vroeg zich af of ze misschien veel te snel praatte en bovendien dingen zei die niet zo gemakkelijk te vertalen waren.

Ze liep naar hem toe en stak haar hand uit. Toen hij haar hand aannam, schudde ze die stevig en zakelijk in de hoop iets van haar waardigheid terug te krijgen. Dat was helaas niet eenvoudig doordat haar hand bijna volledig in die van hem verdween. Zijn verdomde glimlach werd breder, alsof hij precies wist wat ze probeerde te doen, waardoor ze zich heel klein voelde.

'Luc Brémont.'

Mijn god, alleen die stem al! Ze werd helemaal week vanbinnen doordat hij zijn naam met dat goddelijke accent uitsprak.

Ja hoor, ze stond alweer als een onnozele hals naar hem te kijken. *Beheers je, Hattie!* Ze gedroeg zich verdorie alsof ze al heel lang niet meer in de echte wereld had geleefd en daar na een lange gevangenschap echt weer aan moest wennen. Wat feitelijk een prima beschrijving was.

'Kan ik je helpen?' vroeg hij opnieuw.

'Ik werk hier... Ik ben de weddingplanner.'

‘De weddingplanner?’ Hij keek haar verbijsterd aan.

Hadden ze dat niet in Frankrijk? ‘L’organisatrice de mariage?’

‘Ik weet wel wat een weddingplanner is,’ zei hij met een blik waarmee hij haar duidelijk maakte dat hij geen halve zool was. ‘Ik had op z’n minst verwacht dat je komst was aangekondigd.’

‘Ik heb gebeld.’

‘Wanneer?’

Wat maakte dat nou uit? Geloofde hij haar soms niet? Ze hief haar kin. ‘Twee dagen geleden.’

Hij trok een wenkbrauw op.

‘Ik heb met iemand gesproken, een vrouw.’ Nu ze erover nadacht, was de vrouw nogal kortaf geweest, ondanks Hatties onzekere voorbereide Google-vertaling: *Je suis l’organisatrice de mariage. J’arriverai dans deux jours.* ‘Ik vertelde dat ik zou komen. En in het Frans,’ zei ze verontwaardigd, omdat ze niet wilde dat hij dacht dat zij zo’n arrogant type was dat ervan uitging dat iedereen Engels sprak.

‘Hm,’ zei Luc met een lichte frons op zijn knappe gezicht, alsof hij niet helemaal overtuigd was.

‘Dat heb ik echt gedaan, ik zou nooit zomaar bij iemand op de stoep staan.’ Ze probeerde hem er serieus van te overtuigen dat ze zoiets echt nooit zou doen.

‘De bruiloft is pas over twee maanden!’

‘Dat is wel zo, maar zo’n bruiloft vergt enorm veel planning,’ zei ze kortaf, omdat ze niet wilde toegeven dat ze hier misschien wel heel impulsief naartoe was gekomen. Toen Chris haar dat ultimatum had gegeven, had ze meteen voor de uitweg gekozen. Ze keek Luc met een innemende glimlach aan, of dat hoopte ze tenminste. ‘Ik hoop dat het geen probleem is, maar ik heb begrepen dat het chateau voor de komende twee maanden is afgehuurd.’ Ze zou zeker niet toegeven dat ze het Eurotunnelticket zo snel mogelijk had geboekt. Het was niet druk bij Bliss, het weddingplanningbureau waar ze werkte, zodat ze er terecht van was uitgegaan dat ze blij waren met haar ontslag.

‘Je hebt een prachtig...’ Kon ze het een huis noemen? Woonden mensen echt in zoiets als dit? ‘...een prachtig pand.’ Ze mocht van geluk spreken dat ze hier de komende maanden kon wonen.

‘Ja, het is inderdaad een prachtig pand,’ beaamde hij. Zijn gezicht betrok. ‘Hoewel ik me afvraag of jou is verteld dat deze wijngaard in bedrijf is. En dat dit ons thuis is, dus dat we hier wonen. Mijn vader heeft er alleen in toegestemd om het chateau te verhuren omdat monsieur Carter-Jones een goede oude vriend van hem is.’

Hattie schrok een beetje van deze bijzonder beleefd verwoorde herinnering. Een grote groep feestgangers in dit huis terwijl deze Luc probeerde te werken was waarschijnlijk niet zijn idee van een leuke tijd, maar de feitelijke bruiloft was maar één dag en de gasten die de hele week bleven zouden allemaal in een hotel logeren. Haar oom had zelfs verschillende Eurostarwagons geboekt, zodat enkele gasten alleen die ene dag konden komen. ‘Er worden kosten noch moeite gespaard’ was een understatement voor zijn benadering van deze bruiloft.

Ze pakte haar weekendtas, die ze op de grond had gezet.

‘Blijf je alleen dit weekend?’ vroeg hij met een hoopvolle blik naar haar weekendtas.

‘Nee.’ Ze verbeet een glimlach.

‘Dan heb je maar weinig bagage bij je.’

Hattie lachte, opgelucht omdat ze aan iets anders kon denken. ‘Was dat maar zo.’ Ze keek achterom naar haar auto, met in de kofferbak nog een koffer.

‘Juist.’ Hij had zichzelf snel weer in de hand. ‘Wil je dat ik je help?’

‘Nee hoor, niet nodig.’ Hattie hoopte maar dat hij niet dacht dat ze portierdiensten van hem verwachtte. Daar was ze trouwens veel te zelfstandig voor. ‘Ik vind het heel jammer dat je me niet verwachtte en ik hoef ook niet bediend te worden of zo.’

‘Gelukkig maar,’ zei hij droog.

Ze fronste. Opeens had ze er helemaal genoeg van om zo behoedzaam om gevoelige mannelijke ego’s rond te sluipen. Dat had ze lang

genoeg gedaan. ‘Dat,’ zei ze met een scherpe klank in haar stem, ‘was bedoeld als een vredesoffer. Het spijt me dat ik niet eerder heb laten weten dat ik zou komen, maar ik ben er nu.’ En daar moest hij zich maar bij neerleggen.

Hij dacht even na en tot haar verrassing keek hij haar toen aan met een charmante en ietwat verblindende glimlach, waardoor ze zich wat ontspande.

Hij beende naar haar auto, opende de kofferbak en tilde haar koffer eruit alsof het ding zo licht was als een veertje, terwijl de spieren in zijn pezige armen zich spannen.

Ze kreeg een vreemd gespannen gevoel in haar onderbuik.

‘Helemaal geen probleem,’ zei hij, terwijl hij glimlachend achteromkeek. ‘Ik zou me ook moeten verontschuldigen. Wij hebben zoiets nooit eerder gedaan. Ik neem dus aan dat we allemaal een beetje onze weg moeten zoeken. Wil je binnenkomen?’

Hattie liep achter hem aan de ruime lichte hal in. De zon gaf de zachtgele muren een gouden gloed. De bloemen in de enorme vaas op een hoge elegante tafel roken naar de zomer en voor Hatties gevoel naar geluk. Ze werd er zo vrolijk van dat ze even bleef staan. De voorname trap van zuiverwit marmer had aan één kant een prachtig bewerkte zwarte en deels vergulde gietijzeren leuning. De traptreden waaierden beneden in de hal breed uit, als een trouwjurk. De weinige meubels in de hal waren van een uitmuntende kwaliteit. Hatties blik werd getrokken door de met bladgoud ingelegde houten tafels met slanke poten die tegen de muren stonden, en door de fraaie bronzen art-decobeelden van vrouwen met slanke ledematen.

‘Dit is...’ Ze wist niet wat ze moest zeggen. Haar ogen puilden vermoedelijk uit haar hoofd. Dit was een ontzettend statig chateau en ze kon zich bijna niet voorstellen dat hier echte mensen woonden.

Luc knipoogde en zei: ‘Aardig, nietwaar?’ Hij beende naar de achterkant van het huis.

Terwijl Hattie snel achter hem aan liep, bewonderde ze de pasvorm

van zijn korte broek, die strak om zijn achterste zat. Wat ze deed was natuurlijk volkomen ongepast, maar hij was echt een stuk en tegelijkertijd natuurlijk veel te hoog gegrepen voor haar. Ze dacht aan haar ex-vriend Chris met zijn rafelige heavymetalconcert-T-shirts en eeuwige joggingbroeken. Inwendig slaakte ze een spijtige zucht, want hij had niet altijd dezelfde kleren gedragen. Toen ze nog studeerden droeg hij meestal een overhemd. Had ze meer kunnen doen om hem aan te moedigen zich netjes te kleden? Het verval van zijn kledingnormen was gelijk opgegaan met het verval van zijn levenslust. Maar nee, je kon iemand niet eeuwig aan het hoofd zeuren over van alles en nog wat. Ze had zichzelf altijd een zeurkous gevonden.

Het einde van hun relatie was nog steeds pijnlijk en voelde niet definitief. Hoewel dit wel was wat ze wilde, had ze toch een schuldgevoel.

Luc liep een lange gang in die de hele lengte van het huis leek te beslaan en parallel liep aan de voorgevel. Hij nam haar mee naar een enorme keuken.

Ze wist meteen dat dit het hart van het huis was. Aan het plafond met de smaakvolle oude houten balken hingen drie enorme antieke glazen lampen. Verder was alles, ook de beide ladekasten, de lange ontbijtbar en de eettafel voor twaalf personen, heel mooi in wit- en grijs tinten gehouden. De enige andere kleurafwijking vormden de fonkelende koperen pannen aan het rek boven het enorme rvs-fornuis. Ondanks de smaakvolle inrichting straalde de keuken warmte uit, waardoor je werd uitgenodigd om te gaan zitten en een tijdje te blijven.

Hattie stond in de straal zonlicht die naar binnen scheen door de dubbele tuindeuren die naar een gezellige binnenplaats leidden. Ze glimlachte en zei: 'Wat mooi!'

'Gelukkig, ik zou het heel erg vinden als je het niet mooi zou vinden nu je hier zo lang blijft.'

Jeetje, waren alle Fransen zo direct? Hoewel hij zijn woorden verzachtte door een plagende glimlach.

'Wil je koffie of hou je meer van thee?'

‘Niet iedereen in Groot-Brittannië drinkt altijd thee, weet je,’ zei ze, terwijl iets van haar gebruikelijke opgewektheid terugkwam. Het was helemaal niets voor haar om zich door wie dan ook te laten intimideren of nerveus te laten maken. Misschien kwam dat alleen doordat ze zich een beetje een vis op het droge voelde en volkomen buiten haar comfortzone was.

Luc zei: ‘Ik heb een tijdje in Londen gewoond en alle studenten bij mij in de flat dronken van die walgelijke oploskoffie.’ Hij rilde, nog steeds glimlachend. ‘Dat was een kwelling.’

‘Sommige Britten houden van echte koffie,’ zei ze stralend. ‘Ik drink nooit thee. Dat vindt mijn familie verschrikkelijk, omdat zij kennelijk niet zonder kunnen. Ik hou meer van een kop goede koffie.’

‘Ik mag je nu al.’

Ze wist natuurlijk wel dat zijn woorden luchthartig en onbetekend waren, maar toch maakte haar hart een vreemd sprongetje.

‘Hier vind je alles. Bedien jezelf, wanneer je maar wilt.’ Hij opende een kastje en wees naar een grote glazen pot met koffiebonen. ‘Daar vind je de koffiemolen, daar de cafetières, melk staat in de koelkast en de kopjes staan in die kast.’

‘Geweldig,’ zei Hattie met een zorgeloze glimlach, want hij maakte haar heel duidelijk dat ze niet werd bediend. Ze stak haar hand uit om de pot te pakken, want na haar vertrek uit Calais ze had geen tussenstop gemaakt, dus wilde ze dolgraag een kop koffie. Maar ze had hem helaas niet helemaal goed begrepen, want hij stapte op hetzelfde moment naar voren om de pot te pakken, zodat ze met haar neus tegen zijn kin stootte.

‘Au!’ Het deed zo’n pijn dat de tranen in haar ogen sprongen. Waarom deed het altijd zo’n pijn als je je neus stootte?

‘O, neem me niet kwalijk,’ zei hij geschrokken, met een veel duidelijker Frans accent.

‘Nee, het was mijn fout,’ mompelde ze moeizaam, terwijl ze haar hand tegen haar neus drukte alsof ze daardoor de pijn kon wegdrücken.

‘Ga hier even zitten.’ Hij pakte haar bij haar arm en leidde haar naar een stoel.

‘Het gaat wel,’ zei ze, maar toen voelde ze dat er een warme druppel uit haar ene neusgat kwam. Helemaal in paniek rukte ze zich los om snel naar de gootsteen te lopen om te voorkomen dat alles onder haar bloed kwam te zitten. Maar daardoor stapte ze keihard op zijn voet. ‘Sorry!’ zei ze, zich afschuwelijk bewust van al het bloed dat in haar hand druppelde. Ze beende langs hem heen en was net op tijd bij de gootsteen, zodat het bloed daar in viel.

Felrode druppels vielen in het witte porselein en waaierden als lelijke bloemen uit in het dunne laagje water.

Ze werd misselijk, dus spande ze haar maagspieren, terwijl ze tegelijkertijd wanhopig een paniekaanval probeerde te voorkomen.

‘Hier.’ Hij drukte een vel keukenpapier onder haar neus.

Ze nam het papier snel van hem aan en toen ze haar hand naar haar gezicht bracht, gaf ze hem met haar elleboog een por in zijn ribben. ‘Sorry,’ zei ze opnieuw. *Mijn god, erger dan dit kon het toch niet worden?*

Ze keek naar beneden, maar realiseerde zich onmiddellijk dat dat een domme actie was. Ze hoorde een hoge pieptoon in haar hoofd, en de donkerrode bloemknoppen werden bloemen en openden zich als pioenrozen. *Alsjeblieft, alsjeblieft, ik wil niet flauwvallen! O nee!* Ze werd licht in haar hoofd en draaierig en toen, nog veel erger, voelde ze niets meer...

Bij bewustzijn komen in de armen van een knappe Fransman was misschien een van de tien fijnste fantasieën, maar niet als je onder het bloed zat en je jezelf volkomen belachelijk had gemaakt.

Ze knipperde, keek een beetje dromerig naar hem op en glimlachte. Dat kon toch ook niet anders? Hij was adembenemend en had ongetwijfeld alleen afspraakjes met supermodellen of bijzonder succesvolle vrouwen die ’s ochtends voordat ze hun make-up aanbrachten de eerste winst van de dag al hadden gescoord.

‘Ben je weer helemaal bij?’ vroeg hij ongerust.

Misschien moest ze vaker flauwvallen. Het was heerlijk dat iemand voor de verandering eens voor haar zorgde.

‘Dat denk ik wel,’ zei ze met een zielig stemmetje. Ze begon zich los te worstelen uit zijn armen, want serieus, zij liet zich niet verzorgen, nooit niet. Terwijl ze dat deed, besepte ze hoe dom dat was. Haar hoofd had nog geen goede verbinding met haar lichaam gemaakt, zodat ze meteen weer slap werd.

‘Blijf liggen. Ik heb je vast.’

Dat was inderdaad zo. Zijn stem, met dat verrukkelijke Franse accent, was zo troostend, maar dit was toch ontzettend gênant? Zij lag op de grond met haar hoofd en schouders op zijn schoot, terwijl hij een prop tissues tegen haar neus drukte. Gelukkig leek het erop dat haar bloedneus, na die eerste heftige stroom bloed, voorbij was. O, mijn god! Ze huiverde. In de houding waarin ze nu lag kon ze maar één kant op kijken en dat was omhoog, naar hem. Dat was echt iets te dichtbij en te persoonlijk, en bovendien leek het alsof er luchthartige vlinders in haar buik zaten die elke keer dat hij met die diepblauwe ogen van hem op haar neerkeek omhoog fladderden.

‘Kun je opstaan, denk je?’

‘Kun je nog even wachten?’ Ze had het gevoel dat ze uit een snel centrifugerende wasmachine was gesmeten en nu als een gedesoriënteerde kever op haar rug lag.

‘Je Engels is heel goed,’ zei ze. Had ze dat al gezegd?

‘Dank je.’

‘Echt heel goed,’ zei ze, hoewel ze zich ervan bewust was dat ze dit alleen maar zei om iets te zeggen en geen domme dingen uit te kramen.

‘Ik heb in Londen gewoond. Na mijn studie daar werkte ik in het bedrijf van mijn vader in Londen. Voel je je al wat beter?’

‘Hm. Ja. Sorry.’ Hij had ongetwijfeld betere dingen te doen dan op de keukenvloer te zitten met een halfbewusteloze vrouw op schoot.

‘Dan zal ik je helpen op te staan.’ Hij hielp haar om rechtop te gaan zitten, stond op en trok haar overeind.

Ze stond even op haar benen te zwaaien en kreeg alweer een licht gevoel in haar hoofd, maar toen tilde Luc haar op.

Hij droeg haar naar een keukenstoel en liet haar daar behoedzaam op zakken.

Was het slecht van haar dat ze het heerlijk vond om te worden gedragen?

‘Ik zal een kop koffie voor je maken en daarna laat ik Solange, onze huishoudster, weten dat je er bent. Ze zal het vreselijk vinden dat ze niet de kans heeft gehad om een kamer voor je klaar te maken.’

‘O. Sorry.’ Hattie vond dat ze opnieuw haar excuses moest aanbieden.

‘Dat zeg je heel vaak,’ zei hij met een scheve glimlach.

Die glimlach fascineerde haar enorm. ‘Sor-’ Ze glimlachte terug toen ze de schittering in zijn ogen zag en meteen een vreemd gevoel in haar buik kreeg.

‘Wil je dat ik elders ga wonen?’

‘Ik, eh...’ Ze had geen idee. Daar had ze geen moment aan gedacht. ‘Dat denk ik niet. Niet tot de feitelijke trouwdag misschien. Zover vooruit heb ik nog niet eens gedacht. Ik wil je echt niet uit je eigen huis schoppen. Ik heb geen idee wat er is afgesproken. Er is immers geen contract of zo, toch?’ Ze realiseerde zich dat ze misschien iets te impulsief was geweest door zich halsoverkop in dit avontuur te storten.

Toen ze hoorde dat de weddingplanner van haar nichtje Gabby opeens niet meer beschikbaar was, vroeg ze haar oom Alexander of zij het mocht doen, hoewel ze zichzelf weinig kans had gegeven. Ze had zo wanhopig graag willen ontsnappen uit het diepe dal dat veel dieper was dan de Marianentrog.

Luc zei: ‘Voor zover ik weet niet. Dit is een afspraak tussen Alexander en mijn vader. Mijn vader vertelde me dat ze al twintig jaar zaken met elkaar doen, dus waarom zou dat een probleem zijn? We zien wel hoe het loopt. Ik verlaat mijn eigen huis liever niet.’

‘Natuurlijk niet.’ Het was een groot huis, dus was er vast meer dan genoeg plek. Het had haar verbaasd dat de gasten hier niet logeerden, maar haar oom had verteld dat de oorspronkelijke weddingplanner vond dat ze dat vanuit Engeland onmogelijk kon organiseren, omdat ze het chateau zelf nog niet had gezien. Hattie had de indruk dat de vrouw het maar niets vond dat de locatie was gewijzigd van een herenhuis in Surrey naar een chateau in Frankrijk. ‘Woont de huishoudster hier ook?’

‘Solange. Zij heeft haar eigen woning, een gerenoveerde ruimte in de oude stallen. Mijn vader vond het niet gepast om haar in te lichten over deze afspraak of over wat er van haar wordt verwacht. Ik heb haar nog niets verteld over die bruiloft.’ Hij klemde zijn lippen op elkaar alsof hij dat liever ook niet zou doen. ‘Ik raad je aan om niet al te veel van haar te verwachten. Ze heeft meer dan genoeg te doen met het in haar eentje schoonhouden van het huis.’

‘Oké.’ Hattie stelde zich een vrouw voor à la mevrouw Danvers, de hoofdhuishoudster uit de roman *Rebecca* van Daphne du Maurier, die altijd fel protesteerde als haar werd gevraagd extra werkzaamheden te verrichten.

‘Ik ben bang... Ik heb geen idee wat gebruikelijk is. Ik kan je een huissleutel geven.’ Hij draaide zich om, ging in een lade van de witte kast op zoek en overhandigde haar een lange zwarte ijzeren sleutel.

Ze keek er even naar. Nee, dit ding paste zeker niet in de achterzak van haar spijkerbroek.

Luc interpreteerde haar blik goed. ‘Geen probleem, hoor. We doen de voordeur zelden op slot, tenzij we allemaal lang weg zijn. Dit is meer iets symbolisch, want hiermee krijg je de beschikking over het huis en je eigen ruimte.’

‘Er lijkt plek genoeg te zijn, dus lopen we elkaar volgens mij nooit voor de voeten.’

‘Weet je dat wel zeker?’ Hij trok plagend een wenkbrauw op en wreef met een van pijn vertrokken gezicht over zijn voet.

‘Sorry, anders ben ik nooit zo onhandig. Het kwam alleen doordat je me... afleidde.’ Tot haar grote afschuw besepte ze dat ze bijna had gezegd dat hij haar had gefascineerd.

‘Het is niet gebruikelijk dat vrouwen op mijn voeten vallen, Hattie.’

Ze wilde dat hij haar naam niet uitsprak, tenminste niet op die ontzettend sexy manier. Ze kon gewoon niet helder denken doordat hij de H weglief. ‘Echt niet?’ vroeg ze, maar ze realiseerde zich meteen dat ze dat niet hardop had moeten zeggen.

‘Nee, dat is niet gebruikelijk. Voel je je al wat beter? Ik wilde namelijk net naar de wijngaard gaan, weet je.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Daar had ik een halfuur geleden al moeten zijn.’

Ze knikte. Ze ging echt niet opnieuw sorry zeggen. Die constante verontschuldigungen van haar begonnen irritant te worden, want daardoor kwam ze over als een sukkel, terwijl ze normaal altijd heel zelfverzekerd was.

‘Ik heb geen tijd om je een rondleiding te geven. Misschien kun je zelf een kamer uitzoeken en...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Mijn kamer is op de bovenste verdieping, onder de balken... Voor het geval je me een keer ergens voor nodig hebt.’

Hattie kneep haar ogen een beetje dicht, maar hij keek haar met een onschuldige, vriendelijke glimlach aan. Wist hij wel wat hij zei of was dat een foute vertaling van het Frans naar het Engels? Ze wist het niet zeker, doordat ze volkomen van slag was door deze charmante Fransman.